

Bylo tudíž povinností žal. úřadu, aby okolnosti tyto, jakož i st-lem předložené listinné důkazy v úvahu vzal a zjistil, zda prv uvedené předpoklady pro přiznání diet jsou dány čili nic.

Žal. úřad však vycházel při vydání nař. rozhodnutí z právního názoru, že pro přiznání diet je rozhodným jednak, utrpěl-li st-l přeložením škodu, jednak stav st-lův v době, kdy rozhodnuto bylo o jeho přeložení do R. Poněvadž náhled tento vzhledem k předem uvedenému ustanovení zásad jest mylný, spočívá nař. rozhodnutí v tomto směru na nesprávném posouzení věci.

Bylo proto tuto část rozhodnutí dle §u 7 zák. o ss zrušiti.

### Č. 2325.

**Státní zaměstnanci (úprava požitků na Slovensku a v Podkarpatské Rusi):** \* Zaměstnanci oddělení pro Podkarpatskou Rus při soudní tabuli v Košicích mohou činiti nárok toliko na 100% zvýšení drahotního přídavku podle zásad pro úpravu hmotných poměrů stát. zaměstnanců na Slovensku.

(Nález ze dne 7. května 1923 č. 17.042/22.)

**V ě c:** Antonín D. v Košicích proti ministerstvu spravedlnosti o zvýšení drahotního přídavku.

**V ý r o k:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná:

**D ů v o d y:** — — — —

Není sporu o tom, že st-l byl usnesením soudní tabule v Košicích ze dne 15. ledna 1921 jmenován kancelistou pro soudní tabuli v Košicích, oddělení pro Podkarpatskou Rus, a že u téhož úřadu a oddělení službu koná. Oddělení toto zřízeno bylo nařízením vlády republiky čsl. ze dne 3. prosince 1920 č. 634 Sb., v jehož § 2 jest ustanoveno, že všichni zaměstnanci tohoto oddělení náležejí do samostatného statu soudních zaměstnanců Podkarpatské Rusi.

Spor točí se jedině o to, zda zaměstnancům pro toto oddělení soudní tabule v Košicích jmenovaným přísluší drahotní přídavek zvýšený o 200% podle usnesení min. rady ze dne 22. prosince 1920, resp. ze dne 13. června 1922 o úpravě hmotných poměrů státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi, či zda přísluší jim drahotní přídavek zvýšený o 100% podle usnesení min. rady ze dne 27. července 1920 o úpravě osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku.

Žal. úřad stojí na stanovisku, že usnesení min. rady ze dne 22. prosince 1920 vztahuje se jen na území Podkarpatské Rusi, usnesení min. rady ze dne 27. července 1920 pak jen na území Slovenska podle principu teritoriálního, a že výhody z toho neb onoho usnesení min. rady plynoucí přiznati lze jen těm zaměstnancům, kteří na onom území službu konají.

Proti tomuto názoru brojí stížnost názorem, že rozhodná jest statusová příslušnost státního zaměstnance, a vycházejíc z nepopřených jinak skutečností, že u soudní tabule v Košicích jsou pro oddělení pro Podkarpatskou Rus systemisována místa na úvěr vydání



Podkarpatské Rusi, že dále místa tato se obsazují jen se souhlasem guvernéra Podkarpatské Rusi a že jsou vedena ve statu pro Podkarpatskou Rus, dedukuje, že st-li příslušeji všechny výhody jako ostatním zaměstnancům na Podkarpatské Rusi bez ohledu na to, že koná službu v Košicích.

Názor st-lův neshledal však nss správným. Statusová příslušnost úředníka není oním rozhodujícím momentem pro posouzení sporné otázky, ježto výhod stanovených usnesením min. rady ze dne 22. prosince 1920 dostati se má jak v bodě IX. odst. 4 tohoto usnesení jest stanoveno, i úředníkům těch resortů, v nichž pro Podkarpatskou Rus samostatný status zřízen nebude, ač i v těchto případech jednati se může o trvalé ustanovení na určité služební místo na Podkarpatské Rusi.

Ani z doslovu odst. II. A cit. usnesení min. rady, o který se nař. rozhodnutí opírá, a který stanoví, že drahotní přídavky o 200% vyšší než v Čechách, na Moravě a ve Slezsku se přiznati mají zaměstnancům »na Podkarpatské Rusi trvale ustanoveným, jakož i zaměstnancům guvernerem Podkarpatské Rusi s platností prozatímní jmenovaným«, nelze pro náhled st-lův ničeho dovoditi; naopak ze znění tohoto jakož i z účelu celé úpravy osobních poměrů státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi jde na jevo, že výhod usnesení min. rady ze dne 22. prosince 1920 dostati se má jen těm zaměstnancům, kteří na území Podkarpatské Rusi službu konají, a pokud speciálně jde o vyšší drahotní přídavek, jen těm zaměstnancům, kteří na služební místa na území Podkarpatské Rusi trvale jsou ustanoveni resp. guvernerem Podkarpatské Rusi prozatímně jmenováni. Měloť se státním zaměstnancům na Podkarpatské Rusi výhodnější úpravou jejich osobních poměrů proti zaměstnancům na Slovensku a v ostatních částech republiky vůbec dostati náhrady za újmy vyplývající z výkonu služby na nejodlehlejších částech republiky a výhodnějšího materiálního postavení vzhledem k těžším životním poměrům úřednictva na Podkarpatské Rusi.

Ježto pak st-l na takové služební místo, které by se nacházelo na území Podkarpatské Rusi, jmenován nebyl, jeví se námitka jeho svrchu uvedená bezdůvodnou.

St-l konečně snaží se názor svůj obhájeti poukazem na okolnost, že žal. úřad přiděluje nejvyššímu soudu v Brně soudcovské úředníky ze statu slovenského a že ponechává těmto kromě substitučních diet i 100% zvýšení drahotního přídavku příslušejiho pro Slovensko. Námitka tato jest nemístná, ježto nss při svém rozhodování vázán jest skutkovou podstatou, jakou žal. úřad naříkanému rozhodnutí za podklad položil (§ 6 zák. o ss) a nemůže tudíž pro konkrétní případ zkoumati, jak si úřad v případech jiných počínal nehledě ani k tomu, že i materiální předpisy pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku jsou jiné než pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.